

[Henry Christensen.]

sige, at der er måske én part, der ikke kan komme med denne kritik, og det er socialdemokratiet, for socialdemokratiet var voldsom i sin agitation mod regeringen i 1968 og stillede i udsigt, at nu kørte man ind i en kæmpemæssig arbejdsløshed. Det viste sig, at de havde uret. Hvis de ville være redelige i deres vurdering, måtte de sige til os: Vel, I lod jer dengang stærkt påvirke netop af hensynet til at sikre beskæftigelsen. Sidenhen har problemet været at skabe en bedre balance mellem forbrug og produktion gennem at sikre øget afsætning.

Dette har de forskellige led i regeringens økonomiske politik alle tilsigtet, også alle de led, som hr. Per Hækkerup nævnte, men så bliver det nødvendigt at standse op og spørge: Hvad har alternativet været gennem denne periode, gennem det sidste halvandet år? Det alternativ, socialdemokratiet har fremstillet, gik ud på at forlange, at forbruget skulle stige langt voldsommere, de offentlige udgifter skulle sættes langt mere i vejret, og samtidig førte man så sent som for et par måneder siden en agitation om, at det, vi trængte til, var, at vi øgede det private forbrug, skatterne skulle sættes ned, borgernes almindelige forbrug skulle sættes i vejret. Og i dag kommer socialdemokratiet og melder faktisk totalt pas. Der er intet alternativ af realpolitisk indhold i det, socialdemokratiet har stillet over for regeringens politik i den periode, der er gået. Vi andre har måttet tage ansvaret, og vi andre vil naturligvis også tage ansvaret i den situation, hvori vi befinder os.

Er der da ikke en sammenhæng i regeringens politik ud fra disse forudsætninger? Det er der efter min mening i høj grad. Den række foranstaltninger, folketinget i øjeblikket beskæftiger sig med, uafhængig af det, der i dag drøftes, tilsigter jo at skabe en bedre balance f. eks. mellem kapitaldannelse og investeringsbehov og derigennem altså også mellem anvendelsen af vore ressourcer til forbrug og til investeringer. Når vi i realkreditudvalget drøfter problemerne om lavere lånegrænser og kortere løbetider, er hensigten jo at stille krav om øget opsparring i samfundet.

Når regeringen har gennemført skærpede krav til kommunerne om øget selvfinansiering, er formålet det samme: øget opsparring

i samfundet. Og når socialministeren har fremsat lovforslaget om en tillægspensivering, bygger det på det samme, kravet om en forudgående betydelig opsparring i de kommende år.

Der er ført en finanspolitik, hvis formål har været at begrænse det almindelige private forbrug. Der har været ført og føres en stram pengepolitik, også strammere end jeg bryder mig om, men som jeg anerkender ud fra det nødvendige hensyn til den bedre økonomiske balance, vi skal have i dette samfund.

Vi har i det væsentlige mødt kritik fra socialdemokratiets side, vi har i det væsentlige mødt en agitation for de populære, billige standpunkter, der gik ud på, at vi bare kunne sætte forbruget i vejret, vi kunne bare lade være med at stille skærpede krav — en politik, som dette lands økonomi ikke giver nogen begrundelse for.

Jeg har tit været vældig imponeret af, at man her i dette land efter min mening med rette stillede krav om, at vi bør præstere en indsats til gavn for de fattige lande, for udviklingslandene; Danmark bør engagere sig i u-landshjælpen. Jeg er enig heri, men jeg er egentlig ikke imponeret af det land, der mener, at for at kunne yde 400-500 mill. kr. i lån og gaver til de fattige lande skal vi selv låne 2-3 milliarder kr. af andre lande.

Man bør prøve at forstå den sammenhæng, der er i disse ting. Det, der foreligger fra regeringens side i oplægget nu, både i relation til den dagsorden, som er foreslået af det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen, og de forslag, der ligger på folketingets bord, har jo det sigte at supplere den økonomiske politik, supplere den på den baggrund, jeg har nævnt, men jeg vil gerne, inden jeg gør nogle bemærkninger om det, der nu ligger, også knytte et par kommentarer til diskussionen om oplægget den 30. april.

Ingen skal være i tvivl om, at mit parti anså dette oplæg for at være et særdeles konstruktivt oplæg. Efter vor opfattelse er Danmarks aktuelle fundamentale problem at supplere den hidtidige økonomiske politik med en aktuel målsætning og dels overveje, i hvilket omfang en yderligere stramning af det indenlandske forbrug er nødvendig, dels at skabe den fornødne mulighed for, at der kan finde vækst sted i den del af produktio-